

Arrest

nr. 177 626 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2016 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 14 oktober 2015 een aanvraag in voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische vader.

1.2. Op 12 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 26 april 2016 in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing gaan als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.10.2015 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: C. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...) 1993

Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid (...)'

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- loonfiches Daoust Interim voor de periode eind juni – oktober 2015: gezien uit de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon niet meer werkzaam is via deze werkgever, zijn deze gegevens niet langer actueel aangezien waardoor deze bestaansmiddelen niet in overweging kunnen genomen worden.

- arbeidsovereenkomst voor arbeiders '(...) Restaurant BVBA' voor de periode 05.01.2016 tot 30.09.2016 met een bijhorende bijlage uurrooster en loonfiches voor de periode oktober – december 2015.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden niet afdoende stabiel zijn. De referentiepersoon is momenteel immers tewerkgesteld voor een bepaalde duur. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat het tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur, of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 2 januari 2013 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het tweede middel wordt de schending aangehaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter, 42, §1, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de “*motiveringsplicht*”. Eveneens wordt aangehaald dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoende stabiel zouden zijn nu hij is tewerkgesteld voor een bepaalde duur en geen documenten werken neergelegd waaruit blijkt dat dat het tijdelijke contract inmiddels werd verlengd of omgezet werd in een contract voor onbepaalde duur of dat er een nieuwe arbeidscontract werd neergelegd. Volgens verweerder zou verzoeker nagelaten hebben zijn aanvraag te actualiseren.

Verzoeker merkt op dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat wanneer hij stelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoende stabiel zouden zijn nu hij is tewerkgesteld voor een bepaalde duur en zou nagelaten hebben zijn aanvraag te actualiseren.

Dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag loonfiches van interimarbeid voor de periode eind juni-oktober 2015 en een arbeidsovereenkomst voor de periode 5.01.2016 tot 30.09.2016 heeft neergelegd (samen met loonbrieven van deze tewerkstelling).

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder onterecht in de bestreden beslissing stelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoende stabiel zouden zijn nu hij is tewerkgesteld voor een bepaalde duur en zou nagelaten hebben zijn aanvraag te actualiseren.

Dat immers verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft neergelegd voor de periode 5.01.2016 tot 30.09.2016.

Dat, gelet op het feit dat deze arbeidsovereenkomst nog loopt tot 30 september 2016, verzoeker toch gewoon in de onmogelijkheid verkeert om bij zijn aanvraag of heden reeds te tonen dat deze “inmiddels werd verlengd of omgezet werd in een contract voor onbepaalde duur of dat er een nieuwe arbeidscontract werd neergelegd”.

Verweerder stelt in zijn beslissing onrealistische/onrealiseerbare eisen aan verzoeker.

Verweerder voegt aan het art. 40ter Vw. onterecht voorwaarden toe.

Dat evenmin verweerder kon stellen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoende stabiel zijn gelet op de neergelegde loonfiches voor de periode eind juni-oktober 2015 en de arbeidsovereenkomst voor de periode 5.01.2016 tot 30.09.2016.

Dat er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik.

Dat voorts dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn ouder, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en zijn echtgenote niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.”

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

3.3. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekende partij bij de in punt 1.1. vermelde aanvraag de volgende stukken heeft voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon:

- loonfiches opgesteld door Daoust Interim voor de periode eind juni-oktober 2015,
- loonfiches opgesteld door “(...) Restaurant BVBA” voor de maanden oktober, november en december 2015,
- een “Arbeidsovereenkomst voor arbeiders”, ondertekend op 5 januari 2016, waarin wordt vermeld dat de referentiepersoon voltijds wordt aangenomen bij “(...) Restaurant BVBA” vanaf 5 januari 2016 tot 30 september 2016,
- een “Bijlage Arbeidsovereenkomst voor arbeiders”, eveneens ondertekend op 5 januari 2016, waarop het (voltijdse) uurrooster wordt vermeld.

3.4. In casu weigert de verwerende partij in de bestreden beslissing verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden om volgende motieven:

“Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden niet afdoende stabiel zijn. De referentiepersoon is momenteel immers tewerkgesteld voor een bepaalde duur. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat het tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur, of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).”

3.5. In casu besluit de gemachtigde dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet afdoende stabiel zijn omdat de referentiepersoon momenteel is tewerkgesteld voor een bepaalde duur.

De Raad merkt in de eerste plaats ter verduidelijking op dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen “stabiel”, “toereikend” en “regelmatig” sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn. De duur van een arbeidscontract is op zich niet doorslaggevend.

Het is echter niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde op een prospectieve manier, na de datum van de indiening van de verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, beoordeelt of de referentiepersoon/gezinshereniger stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen behoudt.

Het doel van de bestaansmiddelenvereiste bestaat er immers in de verwerende partij in staat te stellen zich ervan te verzekeren dat na gezinshereniging zowel de gezinshereniger als zijn gezinsleden tijdens hun verblijf niet ten laste van de sociale bijstand van de betrokken lidstaat dreigen te komen. Een prospectieve beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste laat toe om dat mogelijke risico te beoordelen.

Bij het onderzoek of de gezinshereniger voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste, kan dus rekening worden gehouden met een beoordeling van het behoud van deze bestaansmiddelen na de datum van indiening van de verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging. Het onderzoek moet op individuele basis gebeuren waarbij een zorgvuldige en redelijke beoordeling wordt gemaakt van alle feiten, omstandigheden en belangen.

3.6. Verzoekende partij argumenteert dat zij, gelet op het feit dat voormelde arbeidsovereenkomst nog loopt tot 30 september 2016, simpelweg in de onmogelijkheid verkeert om bij haar aanvraag of op het moment van de bestreden beslissing (*“heden”*), reeds aan te tonen dat deze arbeidsovereenkomst *“inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur, of dat een nieuw arbeidscontract werd afgesloten”*. Verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde hiermee onrealistische en onrealiseerbare eisen stelt die een voorwaarde toevoegen aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad stelt vast dat de Vreemdelingenwet geen termijn bepaalt waarbinnen het behoud van bestaansmiddelen moeten worden aangetoond. In de bestreden beslissing is het besluit dat de bestaansmiddelen niet afdoende stabiel zijn evenmin gebaseerd op de vaststelling dat het behoud van deze middelen binnen een bepaalde termijn niet kan worden aangetoond.

De bestreden beslissing hanteert voor het besluit dat de bestaansmiddelen niet afdoende stabiel zijn, geen enkel ander concreet motief dan de tijdelijkheid van de tewerkstelling, om hieruit op directe wijze af te leiden dat geen bewijs voorligt dat de referentiepersoon beschikt over stabiele bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij merkt op dat het voorgelegde arbeidscontract nog liep tot 30 september 2016, dit is nog ruim vijf maanden na het nemen van de bestreden beslissing op 12 april 2016.

De Raad herinnert er aan dat de tijdelijke aard van de tewerkstelling niet ipso facto impliceert dat ook de inkomsten of de bestaansmiddelen van de persoon die verzoekende partij wenst te vervoegen tijdelijk zouden zijn. Daarbij moet worden opgemerkt dat een contract van onbepaalde duur ook kan worden opgezegd en dus evenmin 100% garantie op toekomstige bestaansmiddelen biedt.

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat er geen bijkomende documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat het tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten. Verzoekende partij wordt erop gewezen dat het haar toekomt om haar aanvraag te actualiseren.

Nu in de Vreemdelingenwet noch in de bestreden beslissing enige termijn wordt bepaald waarbinnen de bestaansmiddelen behouden moeten blijven na het indienen van de verblijfsaanvraag, oordeelt de Raad dat het in casu niet kennelijk redelijk is om te verwachten dat nog voor 12 april 2016, dit is ruim vijf maanden voor het verlopen van het arbeidscontract, reeds door de werkgever en de referentiepersoon stappen zouden zijn ondernomen om dit arbeidscontract te (laten) verlengen, om te zetten of te vernieuwen.

Verzoekende partij kan worden bijgetreden in haar stelling dat er in casu onrealistische/on-realiseerbare eisen werden gesteld.

3.8. De verzoekende partij wijst er verder op dat zij bij haar aanvraag ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, loonfiches van interimarbeid voor de periode juni-oktober 2015 heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt daaromtrent gesteld dat deze gegevens niet langer actueel zijn waardoor de bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen.

De Raad stelt vast dat deze voormelde bestaansmiddelen, met name voor wat betreft de interimarbeid, inderdaad niet langer actueel zijn, doch enkel voor wat betreft de actuele toereikendheid ervan.

Evenwel meent de Raad dat deze bestaansmiddelen nog wel hun belang hebben voor wat betreft de beoordeling van de stabiliteit en regelmatigheid ervan. De beoordeling of er uitzicht is op het behoud van bestaansmiddelen na datum van de indiening van de verblijfsaanvraag, neemt niet weg dat de ontwikkeling van de inkomstenpositie van de referentiepersoon in de maanden voorafgaand aan de verblijfsaanvraag in aanmerking kan worden genomen. Wanneer uit de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon door middel van een tewerkstelling in een bepaald inkomen kon voorzien gedurende een langere tijd, ongeacht of het interimarbeid of tijdelijke contracten betreft, dan kan worden aangenomen dat de referentiepersoon schijnbaar de vereiste kennis of vaardigheden om na het beëindigen van een bepaald contract een nieuw contract te kunnen afsluiten. Uit een opeenvolging van contracten blijkt ook de arbeidswil van de referentiepersoon. Een prospectieve beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste, met name een beoordeling van de eventuele toekomstige mogelijkheden om in een inkomen te voorzien, houdt in dat redelijkerwijze ook deze elementen uit het verleden worden meegenomen.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing noch het administratief dossier dat deze voormelde bestaansmiddelen verkregen op basis van interimarbeid tijdens de periode juni-oktober 2015 in overweging werden genomen voor wat betreft de beoordeling van de stabiliteit en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen.

3.9. Gelet op wat hierboven wordt besproken, besluit de Raad dat de bestreden beslissing steunt op een onvolkomen deductie nu de motieven ervan de conclusie niet in redelijkheid kunnen dragen.

Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt dat in de bestreden beslissing geen deugdelijke motivering wordt gegeven voor de vaststelling dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden niet afdoende stabiel zijn.

Er werd door de verwerende partij geen nota met opmerkingen opgemaakt, waardoor zij geen standpunt heeft ingenomen naar aanleiding van de kritiek van verzoekende partij. Ter terechtzitting wordt enkel naar het administratief dossier verwezen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen, noch van de overige tegen deze beslissing gerichte middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.11. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekende partij op 26 april 2016 ter kennis werd gebracht, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij betekenen zonder eerst op een rechtsgeldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES